

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 8200 van 29 februari 2008
in de zaak RvV X / II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 28 november 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 8 oktober 2007 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. HELSEN die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE, verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker is van Kameroense nationaliteit.

Op 23 maart 2005 vraagt verzoeker de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 11 april 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf.

Tegen voornoemde beslissing van 11 april 2005 dient verzoeker een beroep in bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 27 juni 2005 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Tegen voormelde beslissing van 27 juni 2005 dient verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State. Deze procedure is nog steeds hangende.

Op 3 mei 2006 dient verzoeker een aanvraag in op grond van (oud) artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 8 oktober 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

(...)

De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 03/2005 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands leert, sportief is en lid is van een voetbalploeg, een ruime kring van sociale contacten heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, is op zich niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2. van de wet van 15/12/1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag dd. 23/02/2005 werd afgesloten op 29/06/2005 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen, aan betrokkene betekend op 30/06/2005. Betrokkene koos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure – namelijk ongeveer 3 maanden en een week- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat betrokkene een beroep lopende heeft bij de Raad van State schorst de asielprocedure niet, noch opent het een recht op verblijf en kan aldus niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat betreft de vrees voor fysieke integriteit die elke – zelfs tijdelijke- terugkeer naar het land van herkomst of van verblijf zou verhinderen: betrokkene brengt geen bewijzen aan dat zijn leven in gevaar zou zijn bij een terugkeer, daarenboven voegt de verzoeker geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren naar het land van herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM).

(...)"

2. Rechtspleging.

Verzoeker vraagt het voordeel van de kosteloze rechtsbijstand.

In de huidige stand van zaken heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen bevoegdheid om zich uit te spreken over een verzoek betreffende het verlenen van de kosteloze rechtsbijstand.

Op verzoekers vraag wordt derhalve niet ingegaan.

3. Onderzoek van het beroep.

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1322 van het Burgerlijk Wetboek, alsook van artikel 4, §4 van de wet van 9 juli 2001 houdende de vaststelling van bepaalde regels in verband met het juridisch kader voor elektronische handtekeningen en certificatediensten en van artikel 862 van het Gerechtelijk Wetboek.

In een eerste onderdeel van het enig middel betoogt verzoeker betoogt wat volgt:

"Doordat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de motivering van de beslissing tot onontvankelijk verklaring van het verzoek tot machtiging ondertekende met een ingescande handtekening;

Terwijl artikel 1322 B.W. zoals ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 20 oktober 2000 tot invoering van het gebruik van telecommunicatiemiddelen en van de elektronische handtekening in de gerechtelijke en de buitengerechtelijke procedure weliswaar bepaalt dat "een geheel van elektronische gegevens dat aan een bepaalde persoon kan worden toegerekend en het behoud van de integriteit van de inhoud van de akte aantoonst" kan voldoen aan de vereiste van een handtekening;

Dat desalniettemin deze bepaling hier uitdrukkelijk aan toevoegt dat zulks enkel geldt "voor de toepassing van dit artikel";

Dat vermits de toepassing van artikel 1322 van het burgerlijk wetboek uitdrukkelijk beperkt is tot de onderhandse akten, zoals blijkt uit de aanhef van alinea 1 van dit artikel alsook uit de bovenvermelde titel "§ 2. De onderhandse akte", is de toepassing van de elektronische handtekening uitgesloten voor wat betreft de authentieke akten (DUMORTIER, J., en VAN DEN EYNDE, S., De juridische erkenning van de elektronische handtekening in België. Computerrecht, 2001/4);

Dat vermits akten uitgaande van de overheid bezwaarlijk als onderhandse akten kunnen worden beschouwd, het opstellen van een dergelijke akte in een louter elektronische vorm in de huidige stand van de wetgeving uitgesloten is;"

Verzoeker stelt dat artikel 1322 van het Burgerlijk Wetboek (B.W.) geschonden is vermits de toepassing van dit artikel uitdrukkelijk beperkt is tot onderhandse akten en voert ter ondersteuning van zijn stelling rechtsleer aan die stelt dat de toepassing van de elektronische handtekening uitgesloten is voor wat betreft de authentieke akten.

Artikel 1322 van het B.W. bepaalt het volgende:

“Een onderhandse akte die erkend is door degenen tegen wie men zich daarop beroept, of die wettelijk voor erkend wordt gehouden, heeft tussen de ondertekenaars van de akte en tussen hun erfgenamen en rechtverkrijgenden dezelfde bewijskracht als een authentieke akte. Kan, voor de toepassing van dit artikel, voldoen aan de vereiste van een handtekening, een geheel van elektronische gegevens dat aan een bepaalde persoon kan worden toegerekend en het behoud van de integriteit van de inhoud van de akte aantoont”.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden akte noch een onderhandse akte, noch een authentieke akte betreft. In zoverre in het middel de schending wordt aangevoerd van artikel 1322 van het Burgerlijk Wetboek en gesteld wordt dat de elektronische handtekening uitgesloten is voor wat betreft authentieke akten, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast te stellen dat het middel feitelijke grondslag mist.

Het eerste onderdeel van het enig middel is ongegrond.

In een tweede onderdeel van het enig middel stelt verzoeker wat volgt:

“Dat bovendien artikel 4§4 van de wet van 9 juli 2001 bepaalt : "onverminderd de artikelen 1323 en volgende van het burgerlijk wetboek wordt een geavanceerde elektronische handtekening, gerealiseerd op basis van een gekwalificeerd certificaat en aangemaakt door een veilig middel voor het aanmaken van een handtekening geassimileerd met een handgeschreven handtekening ongeacht of deze handtekening gerealiseerd wordt door een natuurlijke dan wel door een rechtspersoon.”;

Dat bijgevolg enkel de geavanceerde elektronische handtekening, voorzien van een gekwalificeerd certificaat in de zin van artikel 2,4° van deze wet en aangemaakt door een veilig middel voor het aanmaken van een handtekening (artikel 2,7) van rechtswege gelijkgesteld is met de handgeschreven handtekening;

Dat vermits in casu geen sprake is van een gekwalificeerd certificaat, noch wordt aangetoond dat gebruik werd gemaakt van een veilig middel, er enkel sprake kan zijn van een gewone elektronische handtekening;

Dat artikel 4,§5 van de wet van 9 juli 2001 weliswaar bepaalt dat aan een elektronische handtekening geen rechtsgeldigheid kan worden ontzegd louter en alleen omwille van de afwezigheid van een gekwalificeerd certificaat of wegens het feit dat geen gebruik werd gemaakt van een veilig middel;

Dat in geval van betwisting, de rechter echter de waarde van een gewone elektronische handtekening dient te beoordelen, daar waar zulks bij een geavanceerde elektronische handtekening is uitgesloten (CORNELIS. L., en HOFSTRÖSSLER, P., De totstandkoming van overeenkomsten via internet, in BYTTEBIER, K., FELTKAMP, R., en JANSSENS, R. (ed.) Internet & Recht, Maklu, 2001, nr 53, p. 120).

Dat alsdan dient te worden nagegaan of de elektronische handtekening aan één bepaald persoon kan worden toegerekend en bovendien dit het behoud van de integriteit van de inhoud van de akte aantoont (STORME, M., De invoering van de elektronische handtekening in ons bewijsrecht - een inkadering van en commentaar bij de nieuwe wetsbepalingen. R.W., 2001, 1520, randnummer 49);

Dat de elektronische handtekening in casu niet toelaat dat ze toe te rekenen is aan de "attaché" van de minister, mevrouw (vermoedelijk) [Katrien Mertens];

Dat het gegeven dat haar naam wordt vermeld, naast de ingescande handtekening, niet ter zake doend, daar de voluit geschreven naam naast de ingescande handgeschreven handtekening immers samen de elektronische handtekening vormt;

Dat de toerekenbaarheid van de elektronische handtekening vereist dat er voldoende redelijke garanties bestaan dat de elektronische handtekening ook daadwerkelijk door mevrouw [Mertens] is geplaatst;

Dat a priori niet is uit te sluiten dat het eenvoudige elektronische bestand door een derde aan de elektronische beslissing werd gevoegd;

Dat aldus komt vast te staan dat de akte niet werd ondertekend;

Dat artikel 862 Gerechtelijk Wetboek stelt dat de ondertekening van een akte op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat artikel 862 Ger. Wb. dan ook werd geschonden en de beslissing van de minister nietig is;

Toelichting bij dit middel

De ondertekening is een essentieel bestanddeel is van een beslissing, onmisbaar voor zijn bestaan zelf.

De noodzakelijkheid van een ondertekening van het geschrift is de weerspiegeling van de fundamentele rechtsregel die geldt voor alle (onderhandse) akten of geschriften (De Page, Traité élémentaire de droit civil. III, nr. 744);

De ondertekening is een essentieel bestanddeel van iedere akte, vastgelegd als principe in artikel 861 Ger. Wb.

Dit is als het ware de erkenning is, de goedkeuring van haar inhoud door degene die ze ondertekent en tegelijkertijd het bewijs dat ze wel degelijk van hem uitgaat.

Zonder ondertekening is er geen akte, hoogstens een geschrift dat als begin van schriftelijk bewijs kan dienen in welbepaalde door de wet voorziene gevallen;

Een ingescande handtekening, de kwaliteit ervan nog te na gelaten, staat niet gelijk met een handtekening; ze kan door om het even wie die toegang heeft tot de handtekening op de pc van de betreffende ambtenaar worden geplaatst en niemand garandeert dat het werkelijk desbetreffende ambtenaar is die de handtekening heeft geplaatst;

Een ingescande handtekening staat dan ook gelijk staat aan geen handtekening, wat maakt dat de akte nietig is;”

Betreffende de ingeroepen schending van artikel 862 van het Gerechtelijk Wetboek, stelt de Raad vast dat voornoemd artikel niet bepaalt wat verzoeker voorhoudt. Er dient op gewezen te worden dat de artikelen 860 tot 867 van het Gerechtelijk Wetboek handelen over de nietigheid van proceshandelingen. De bestreden beslissing betreft geen proceshandeling. In zoverre in het middel de schending wordt aangevoerd van artikel 862 van het Gerechtelijk Wetboek en in de toelichting bij het middel verwezen wordt naar artikel 861 van het Gerechtelijk Wetboek, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast te stellen dat het middel onontvankelijk is.

Verzoeker beroept zich in het tweede onderdeel van het enig middel op de wet van 9 juli 2001 houdende de vaststelling van bepaalde regels in verband met het juridisch kader voor elektronische handtekeningen en certificatediensten (hierna: de wet van 9 juli 2001).

Alhoewel de wet van 9 juli 2001 nergens bepaalt dat ze van toepassing is op de publieke sector, dient er van uitgegaan te worden dat het geschetst juridisch kader ook geldt voor elektronische handtekeningen die aangewend worden in de publieke sector. Het wetsontwerp van 16 december 1999 betreffende de werking van de certificatedienst-verleners met het oog op het gebruik van elektronische handtekeningen, (Parl. St. Kamer 1999-2000, 2^e zitting van de 50ste sessie, Doc 0322/001 p.5) stelt immers uitdrukkelijk dat beoogd werd “de ontwikkeling van het elektronisch rechtsverkeer in de private en de publieke sector te bevorderen”. Conform artikel 4, §3, van de wet van 9 juli 2001 kunnen bij koninklijk besluit eventuele aanvullende eisen gesteld worden aan het gebruik van elektronische handtekeningen in de openbare sector. Er werd tot op heden geen dergelijk koninklijk besluit

getroffen. Alleszins houdt artikel 4, §3 van de wet van 9 juli 2001 in dat het juridisch kader voor elektronische handtekeningen zoals opgenomen in de wet, het basiskader vormt voor de elektronische handtekeningen in de openbare sector.

Artikel 4, §4 van de wet van 9 juli 2001 bepaalt het volgende:

“(…)§ 4. Onverminderd de artikelen 1323 en volgende van het Burgerlijk Wetboek wordt een geavanceerde elektronische handtekening, gerealiseerd op basis van een gekwalificeerd certificaat en aangemaakt door een veilig middel voor het aanmaken van een handtekening, geassimileerd met een handgeschreven handtekening ongeacht of deze handtekening gerealiseerd wordt door een natuurlijke dan wel door een rechtspersoon.”

Het staat niet ter betwisting dat de elektronische handtekening aangebracht op de bestreden beslissing, geen gekwalificeerde elektronische handtekening betreft zoals omschreven in voormeld artikel 4, §4, van de wet van 9 juli 2001. De Vreemdelingenwet bepaalt nergens dat de beslissingen die getroffen worden in het kader van de wet een geavanceerde elektronische handtekening dienen te bevatten. In zoverre in het middel de schending wordt aangevoerd van artikel 4, §4 van de wet van 9 juli 2001 houdende de vaststelling van bepaalde regels in verband met het juridisch kader voor elektronische handtekeningen en certificatie-diensten, mist het middel feitelijke grondslag.

Verzoeker poneert de stelling *“dat de elektronische handtekening in casu niet toelaat dat ze toe te rekenen is aan de “attaché” van de minister, mevrouw (vermoedelijk) [Katrien Mertens]”*. Verzoeker vervolgt dat de toerekenbaarheid van de elektronische handtekening vereist dat er voldoende redelijke garanties bestaan dat de elektronische handtekening ook daadwerkelijk door mevrouw Mertens geplaatst is. Volgens verzoeker is a priori niet uit te sluiten dat het eenvoudige elektronische bestand door een derde aan de elektronische beslissing werd gevoegd. Verzoeker besluit *“dat aldus komt vast te staan dat de akte niet werd ondertekend”*. In zijn toelichting bij het middel preciseert verzoeker: *“een ingescande handtekening staat dan ook gelijk aan geen handtekening, wat maakt dat de akte nietig is”*.

Daargelaten de vraag of verzoeker wel belang heeft bij het aanvoeren van dit middel gezien de bestreden beslissing helemaal niet ondertekend werd door [Katrien Mertens], maar door Annick Verhaeghe en verzoekers argumentatie gebaseerd is op het feit dat de elektronische handtekening in casu niet toelaat ze toe te rekenen aan één bepaalde persoon, namelijk attaché [Katrien Mertens], stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat Artikel 4, § 5 van de bovenvermelde wet van 9 juli 2001 het volgende bepaalt :

“Een elektronische handtekening kan geen rechtsgeldigheid worden ontzegd en niet als bewijsmiddel in gerechtelijke procedures worden geweigerd louter op grond van het feit dat :

- de handtekening in elektronische vorm is gesteld, of*
- niet is gebaseerd op een gekwalificeerd certificaat, of*
- niet is gebaseerd op een door een geaccrediteerd certificatie-dienstverlener afgegeven certificaat, of*
- zij niet met een veilig middel is aangemaakt.”*

Hieruit volgt, zoals verzoeker zelf aangeeft in zijn verzoekschrift, dat er aan een gewone elektronische handtekening geen rechtsgeldigheid dient te worden ontzegd louter en alleen omwille van de afwezigheid van een gekwalificeerd certificaat of wegens het feit dat geen gebruik werd gemaakt van een veilig middel.

De Raad merkt op dat verzoeker in de toelichting bij het middel vasthoudt aan zijn stelling dat het om een ingescande handtekening gaat, waarbij om het even wie toegang heeft tot de handtekening op de PC van de betreffende ambtenaar en dat niemand kan garanderen dat het werkelijk de desbetreffende ambtenaar is die de handtekening geplaatst heeft. Ook in zijn

replekmemorie volhardt verzoeker in zijn standpunt. De Raad voor Vreemdelingen-betwistingen stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot een gratuite redenering, die op geen enkele wijze wordt gestaafd.

In zijn verweernota stelt verweerder onder meer het volgende:

“1. De handtekening is op unieke wijze verbonden aan de ondertekenaar, gezien de naam van in casu Katrien MEEKERS onlosmakelijk verbonden is met de handtekening van de betreffende persoon. De naam van betrokkene verschijnt automatisch samen in het kadertje met de handtekening.

2. De ondertekenaar is identificeerbaar als zijnde Katrien MEEKERS.

3. De ondertekenaar in casu Katrien MEEKERS heeft de uitsluitende controle over de middelen nodig voor de totstandkoming van deze handtekening gezien voor elke elektronische handtekening een paswoord en code dienen ingevoerd te worden die enkel door de ondertekenaar gekend zijn.

4. Elke wijziging van de gegevens kan achteraf opgespoord worden. Eenmaal een elektronische handtekening wordt geplaatst onder te ondertekenen gegevens wordt het document geregistreerd en kan het vervolgens niet meer onder gewijzigde vorm worden opgeslagen.”

Verzoeker heeft geen enkele poging ondernomen om deze argumenten in zijn replek-memorie te weerleggen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is van oordeel de argumenten van verweerder die erop neerkomen dat het te dezen een elektronische handtekening betreft, waaraan bepaalde waarborgen gekoppeld zijn die net beogen uit te sluiten wat verzoeker opwerpt, namelijk dat iemand anders toegang zou gehad hebben tot de elektronische handtekening van Annick Verhaeghe, niet kennelijk onredelijk zijn.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat de elektronische handtekening, de elektronische weergave is van de handtekening van de betrokken attaché, Annick Verhaeghe, door verzoeker ten onrechte geïdentificeerd als [Katrien Mertens]. Verzoeker betwist evenmin dat attaché Annick Verhaeghe de hoedanigheid heeft om de bestreden beslissing te treffen. Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker niet de beslissing op zich betwist die op elektronische wijze werd overgemaakt of de onveranderlijkheid ervan, doch wel de elektronische handtekening die op de akte figureert. Gelet op het feit dat verzoeker niet reageert op de argumenten van de verweerder inzake de waarborgen die gepaard gaan met de gebruikte elektronische handtekening en er geen gegevens voorhanden zijn in het administratief dossier die de Raad zouden toelaten in andersluidende zin te oordelen, neemt de Raad aan dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken op een voldoende wijze bewezen heeft dat de gehanteerde elektronische handtekening voldoende betrouwbaar is en dat de bestreden beslissing uitgegaan is van attaché Annick Verhaeghe, wiens bevoegdheid om een dergelijke beslissing te treffen niet betwist wordt door verzoeker.

De conclusie van verzoeker dat aangezien a priori niet uit te sluiten is dat het eenvoudige elektronische bestand door een derde aan de elektronische beslissing werd gevoegd en dat aldus komt vast te staan dat de akte niet werd ondertekend, kan bovendien niet gevolgd worden. Geen enkele bepaling in de Vreemdelingenwet stelt dat een beslissing die genomen wordt betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een met inkt geplaatste handtekening dient te dragen.

Geen enkele wettelijke bepaling van de Vreemdelingenwet noch daarbuiten verbiedt dat een administratieve akte een elektronische handtekening draagt. In deze kan vastgesteld worden dat de bestreden beslissing een elektronische handtekening bevat. Gelet op wat hiervoor reeds uiteengezet werd, kan dus niet geconcludeerd worden, zoals verzoeker doet, dat de akte niet werd ondertekend.

In de toelichting bij het middel stelt verzoeker dat de “*noodzakelijkheid van een ondertekening van het geschrift de weerspiegeling (is) van de fundamentele rechtsregel die geldt voor alle (onderhandse) akten of geschriften*”, waarbij hij verwijst naar De Page, *Traité élémentaire de droit civil*, III, nr.744. Zoals reeds eerder gesteld betreft de bestreden beslissing geen onderhandse akte en is derhalve de verwijzing door verzoeker naar een algemeen beginsel inzake onderhandse akten in dit verband niet dienstig. Hoe dan ook blijkt uit voormelde bespreking dat de administratieve akte ondertekend is.

Uit het voorgaande volgt dat het tweede onderdeel van het middel ongegrond is.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig februari twee-duizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

J. CAMU.